Aralık 1980 ; Sayı:25

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİN

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ (MARKSİST-LENİNİST) YAYIN ORGANI

EMPERYALİZMİN UŞAKLARI : KAN EMİCİLER...

«ÖZEL ANLAŞMALARINIZ» DA SİZİ KURTARAMAYACAK!

12 Eylülden bu yana emperyalistler gayet memnun. Öyle ya emperyalistler için ülkemiz kârlı bir sömürü alanı ve pazar olmasının yanı sıra; askeri yönden de bütün Ortadoğu'yu kontrol etmek için bir sıçrama tahtası. 12 Eylül öncesinde büyük boyutlara ulaşan; silahlı biçimlere bürünen sınıf mücadelesi, emperyalistleri çok korkutmuştu. Düzenledikleri 12 Eylül darbesinden sonra ülkemizde çıkarları söz konusu olan tüm emperyalistler derin bir nefes aldılar. 12 Eylül darbesi emperyalizmin uşağı hakim sınıfların başta işçi sınıfı olmak üzere çeşitli milliyetlerden halkımıza karşı giriştiği bir darbe hareketi idi. Bunun böyle olduğunu partimiz darbenin hemen ardından halkımıza açıkladı. Bunun böyle olduğu cuntanın kısa pratiği içinde açık bir biçimde ortaya çıktı.

Darbeyi tezgahlayan emperyalistler ; darbeyi uygulayan Türkiye'deki uşaklarına darbeden sonra maddi ve manevi her türlü desteği verdiler, veriyorlar.

Son olarak, ülkemizde hakimiyet konusunda diğer emperyalistlerle dalaşan Batı Alman emperyalistleri Kasım ayı ortasında 600 markalık bir özel askeri yardım anlaşması imzaladılar. Hakim sınıfların basınında bu olay şöyle yansıdı :

Almanların yapacağı 600 milyon marklık özel askeri yardım anlaşması bugün imzalanacak

ANKARA, (Hürriyet)- Federal Almanya'nın Türkiye'ye yapmayı kararlaştırdığı 600 milyon marklık özel askeri yardımla ilgili anlaşma, bugün Dışişleri Bakanlığında imzalanacak.

Türk Silahlı Kuvvetlerinin ateş gücünü artırmak, araç, gereç ve silah yönünden modernleştirmek amacıyla Federal Almanya'nın vermeyi kararlaştırdığı özel askeri yardım, kısa zamanda kullanılacak.

Federal Almanya ile imzalanacak bu anlaşma çerçevesinde, bu ülkeden füzeler zırhlı araçlar ve adı henüz açıklanmayan bazı silahlar alınacağı bildirildi.

Görüldüğü gibi Türkiye'deki hakim sınıfların faşist ordusu, bugün batılı emperyalistler tarafından donatılmakta, özel antlaşmalarla ateş gücü arttırılmaya çalışılmakta, modernleştirilmektedir.

Modernleştirilen bu ordu, bugün Türkiye'de sıkıyönetimi uygulayan faşist ordudur.

Bu ordu; bugün ülkemizde grevleri bastıran ordudur.

Bu ordu; Kürdistan bölgesinde milli zulmü uygulayan; köyleri basan, Kürt köylülerine her türlü işkenceyi yapan ordudur.

Bu ordu elinde otomatik silahı ile, bütün büyük şehirlerde köşe başlarını tutan, devrimcileri haince tuzaklara düşürüp kurşunlayan ordudur.

Bu ordu devrimcilere idam sehpaları kuran ordudur.

Bu ordu, binlerce devrimciyi, komünisti, demokratı yurtseveri zindanlara atan, işkenceden geçiren ordudur.

Bu ordu, emperyalizmin uşağı hakim sınıfların, halka düşman, faşist ordusudur!

İşte emperyalistlerin, kendi çıkarlarını korumak için güçlendirmeye çalıştıkları ordu budur. Ülkemizde sınıf mücadelesini bastırmak; ülkemizi bir sömürü cenneti haline getirmek istiyorlar. Ama çabaları boşunadır.

Hakim sınıfların kazandığı başarılar geçicidir. Onlar istedikleri kadar ordnları güçlendirsinler; istedikleri kadar terör estirsinler; istedikleri kadar demogoji yapsınlar çöküşlerini engelleyemezler.

Onlar sömürü ü; açlığın, yoksulluğun sebebidir. Onlar haksızlığın, zulmün, işkencenin temsilcisidir. Onları ayakta tutan faşist terör ve demogojidir.

Onların demogojilerinin etkisi uzun sürmeyecektir. Bu cuntanın hakim sınıfların bir aracı olduğunu; "tarafsız" lığın bir palavra olduğunu; her geçen gün daha fazla kitle görmektedir, görecektir.

Faşist teröre gelince, faşist terör halkımızın mücadelesini geriletebilir, zaferi geciktirebilir; ama zaferi kesinlikle engelleyemez !

Biz sömürüye, zulüme karşı savaşıyoruz. Bu günkü güçsüzlüğümüz geçicidir. Mücadelemiz haklıdır.

Devamı 4.sayfada

MARKSİZM-LENİNİZM'İN KISTASLARI

Geçen sayılarda başlamış olduğumuz "Marksizm-Leninizm"in Kıstasları" dizisine bu sayımızdan itibaren tekrar devam ediyoruz. Marksizm-Leninizmin ayırıcı özellikleri olarak görülen kıstaslar bu sayıya kadar;

1) Marksizm-Leninizm bilimine karşı tavır; Marksist-Leninist ilkelerin genel evrensel geçerliliğini kabul edip etmeme;
2) Teorinin öneminin kavranıp kavranmadığı sorunu;
3) Leninist çağ tespitinden ve dünyanın ikiye bölünmüşlüğünden yola çıkıp çıkmama sorunu;
4) Leninist yöntem konusunda tavır,

olarak incelendi.

Bu sayımızda da proletarya diktatörlüğü öğretisi konusunda tavır üzerinde durulacaktır:

Bir komünisti bir revizyonistten ayıran temel kıstaslardan biri de, proletarya diktatörlüğü öğretisi konusundaki tavrıdır. Bu tavır yalnızca lafta proletarya diktatörlüğünü kabul edip etmemekle belirlenmez. Bu konuda şu sorunlar vardır:

a) Proletarya diktatörlüğü proleter devrimi için gereklidir. Proleter devrimi yalnızca siyasi iktidarın ele geçirilmesi değildir. Proletaryanın iktidarı diğer emekçi sınıflarla ittifak içinde ele geçirmesi proleter devriminin önemli sorunlarından biridir; ama sorun iktidarın ele geçirilmesi, sömürücü sınıflar üzerinde proletaryanın önderliğinde büyük çoğunluğun diktatörlüğünün kurulması ile çözülmüş olmaz. Proletarya iktidarı ele geçirdiği anda henüz çok zayıftır. Devrilen ve "cennetlerini kaybeden" sömürücüler,cennetlerini yeniden ele geçirmek için enternasyonal karşı-devrimle iç içe direnirler. Geri dönüş umutları yer yer geri dönüş deneylerine dönüşür.

Geri dönüş için devrilen burjuvazinin elinde bir dizi avantaj vardır. Önce devrilen burjuvazinin artıkları halâ vardır. Burjuvazinin enternasyonal ilişkileri vardır,üretimin ve devletin yönetim tecrübesi vardır. Henüz meta üretimi sürmektedir. Henüz para ilişkisi sürmektedir.Henüz, Lenin'in deyimiyle, her gün yeniden burjuvazi üreten küçük üretim vardır. Ve hanüz kafa ile kol emeği arasında;kırla kent arasında çelişmeler vardır. Bunun ötesinde burjuva düşünceleri, eski örf ve adetler, alışkanlıkların iktidarı sürmektedir. Proletarya bütün bu sebeblerden iktidarı ele geçirdikten sonra, sınıfsız topluma geçmek için elini beline koyup bekleyemez. O devrimi durmaksızın, kesintiye uğratmaksızın bayrağında " herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre" yazan, çalışmanın yaşamak için zorunluluk değil, özgür irade ile yapılan bir ihtiyaç haline geldiği komünist topluma kadar sürdürmek zorundadır. Uzun süren bu geçiş aşamasında proletarya diktatörlüğü şarttır.

Proletarya diktatörlüğü konusunda,bugün revizyonistlerin,konusunda bir çok yanlış anlayış vardır. çarpıtmaları

Revizyonistler proletarya diktatörlüğünü askeri baskı görevleriyle sınırlayarak, teoriyi çarpıtmakta ve askeri görevler içte esas olarak çözüldükten sonra proletarya diktatörlüğün gereksiz olacağı,artık devletin bütün halkın devleti haline geleceğini iddia etmektedirler.

Bu konuda gerçek durum nedir? Proletarya diktatörlüğünün en temel görevlerinden biri; burjuvazi üzerinde askeri yöntemlerle de baskı uygulamak olmasına rağmen; bu proletarya diktatörlüğünün tek görevi değildir. Proletarya diktatörlüğü siyasi, askeri, ekonomik, kültürel, ideolojik ve her alanda çok yoğun bir sınıf mücadelesidir. Proletaryanın en fedakâr, en zorlu mücadelesidir. Proletarya iktidarı ele geçirdiği anda, iktidarı ele geçirdikten hemen sora , burjuvazinin geri dönüş umutları, geri dönüş deneylerine dönüşeceği için, burjuvazi üzerinde diktatörlüğün askeri yönü öne çıkar, burjuvazi askeri alanda kesin yenilgiye uğratıldıktan sonra,proletaryanın burjuvazi üzerindeki diktatörlüğünün ekonomik yönü öne çıkar;proletarya bütün olarak burjuvaziyi mülksüzleştirmek için burjuvazinin üretim araçları üzerindeki mülkiyetini bütünüyle tasfiye etmek için ekonomik alanda saldırıya geçer. Burjuvazinin üretim araçları üzerindeki mülkiyeti bütünüyle yıkıldıktan, sosyalist üretim ilişkileri kesinlikle hakim hale geldikten sonra burjuvazinin sınıf olarak varlığı ortadan kalkar. Ama burjuvazinin sınıf olarak varlığının ortadan kalkması ile sınıf mücadelesi durmaz. Geri dönüş tehlikesi ortadan kalkmaz.

İçte sınıf mücadelesi esas olarak milyonlarca emekçi kitlenin kafasından burjuva düşüncelerinin sökülüp atılması mücadelesine, ideolojik ve kültürel devrim mücadelesine dönüşür.

Burjuvazi sınıf olarak tasfiye olduktan sonra; geri dönüş için içte esas olan tehlike, parti ve devlet kademesi içindeki bürokratlaşma ve yozlaşmadan, dışta ise emperyalistlerin askeri müdahalesinden kaynaklanır. Bu iki unsur iç içe hareket ederler. Tabii ki; sınıf olarak yok edilen burjuvazinin artıkları, küçük üretim, para ilişkisinin varlığı, kafa-kol emeği arasındaki ayırım,şehir köy arasındaki ayırım, ücret farklılıkları, vs. de geri dönüş tehlikesine içte temel teşkil ederler. Ama tehlikenin esas kaynağının bu olmadığını, proletarya diktatörlüklerinin tarihi tecrübeleri göstermiştir.

Burjuvazi sınıf olarak tasfiye edildikten sonra; içte proletarya diktatörlüğü devletinin baskı görevi esas olarak çözülmüştür.Bu görev esas olarak dıştan gelen saldırı tehditine karşı vardır. Devletin esas görevi eğitsel-ideolojik görevlerdir; ekonomiyi geliştirme görevidir.

Proletarya diktatörlüğü öğretisi konusunda bu gerçekleri red eden her anlayış, burju

CUMHURİYETİMİZİN 57. YILDÖNÜMÜ NEDENİYLE ARNAVUTLUK GAZETELERİNDE YAZILAR YAYINLANDI

Enver Hoca, «Türkiye ile Arnavutluk arasında iyi ilişkiler bulunmaktadır» dedi

TİRAN, AA

Türkiye Cumhuriyeti'nin 57. yıldönümü dolayısıyla Arnavutluk gazetelerinde son günlerde bazı yazı ve yorumlar yayınlanmıştır. Arnavutluk hükümetinin sesi olan resmi yayın organı Zeri I Populit" gazetesinde yayınlanan bu yazılarda, Mustafa Kemal Atatürk'ün önderliğinde Türk ulusunun, emperyalist güçlerin müdahalelerine ve sinsi emellerine karşı çıktığı ve onları iptâlci planlarından vazgeçmeye zorladığı belirtilmektedir.

Arnavutluk basını Atatürk i- Türkiye'nin salt bağımsızlık mücadelesinin sağlamakla kalmadı, Türk ulusunun ortaçağ geri kalmışlığından kurtulmasını ve gelişme yoluna girmesini de sağladı" demektedir.

"Zeri I Populit" gazetesinin yorumunda Türk ulusuna karşı ötedenberi dostluk duyguları besleyen Arnavut ulusunun, Arnavut Sosyalist Halk Cumhuriyeti ile Türkiye Cumhuriyeti arasındaki ilişkilerin, iki ulusun ortak çıkarları üzerine ve iki egemen ülke arasındaki ilişkileri düzenleyen kurallar çerçevesinde gelişmesinden ve güçlenmesinden yana olduğu vurgulanmaktadır.

Öte yandan, iki ülke arasındaki dostane ilişkilerden söz ederken, Arnavutluk'un lideri Enver Hoca Türkiye Cumhuriyeti ile Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti arasında iyi ilişkiler bulunduğunu belirtmiştir. İki ülke arasında ticarî ve kültürel alışveriş düzenli olarak gelişmektedir. Uluslarımızın her zaman dost olmasını ve barbuiyle iyi ilişkiler içinde yaşamalarını engelleyecek hiç bir neden yoktur.

Arnavut ulusu Türkiye ile Arnavutluk arasındaki ilişkilerin dostane olduğunu ve bu ilişkilerin daha ileri düzeye varması için, siyasî, ticarî, kültürel ve diğer alanlarda olanakların bulunduğunu büyük bir memnuniyetle gözlemektedir. Bu arada, karşılıklı ziyaretler de iki ülkenin yararına olan dostluk ilişkilerin güçlenmesini sağlamıştır. Arnavut ve Türk uluslarının arasındaki bu karşılıklı duyguların belirtisi, Türk ulusu tarafından, Türkiye'de ölmüş bulunan Arnavut yurtseverlerinin büyük bir saygınlıkla kemiklerinin korunması, folklor ekiplerinin Türkiye'de sıcak ve dostane karşılanması ve Türk basınının Arnavutluk hakkında oluşturduğu olumlu kamuoyudur.

Yazının devamında, "Barışsever ve bağımsız Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyetinin kendi komşularıyla ve Balkanlarındaki ülkeleri ile olan ilişkilerinde, yılmadan her zaman iyi komşuluk politikası izlediği" vurgulanmaktadır.

Türkiye Cumhuriyeti'nin ilânının 57. yıldönümü dolayısıyla Arnavut ulusu, Türk ulusuna en içten selâmlarını, mutluluk ve refah dileklerini iletir. Arnavut ulusu aynı zamanda, ülkelerimiz arasındaki dostane ilişkilerin, uluslarımızın yararına, her zaman olduğu gibi gelişmesi dileklerini ifade eder."

Arnavut basını, Türkiye Cumhuriyeti'nin bu bayramı dolayısıyla Arnavut Halk Meclisi Presidiyumu Başkanı Haci Lleşi'nin, Türkiye Cumhuriyeti Devlet Başkanı Sayın Kenan Evren'e bir kutlama mesajı gönderdiğini de duyurmuştur.

Bu münasebetle Türkiye Büyükelçisi Metin Karaca, Tiran'da bir resepsiyon düzenlemiş, resepsiyonda Arnavut Dışişleri Bakanı Nesti Nase, Dış Ticaret Bakanı Nedim Hoca, Eğitim Bakanı Bayan Nefta Tafta Teami ve diğer yetkililer hazır bulunmuşlardır.

---

4 Kasımda Milliyet gazetesinde yandaki haber yayınlandı.

Haber ilk bakışta, normal, devletlerarası ilişkilerin yansıması olan bir haber olarak görülebilir. Bir dizi devlet gibi Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti de, Türkiye Cumhuriyeti devletinin kuruluş yıldönümünü kutlamıştır. Bu normal, devletlerarası ilişkilerin gereği olan bir davranıştır. Ama bu kutlamayı yapan devlet, eğer sosyalist bir devlet olma iddiasında ise; o devleti yönlendiren partinin Marksist-Leninist çizgiye sahip Marksist-Leninist bir parti olduğu iddia ediliyorsa ve o parti; kendini dünya Marksist-Leninist hareketinin merkezi olarak görüyorsa; o zaman komünistler yapılan kutlamanın içeriği konusunda tavır takınmak zorundadır.

En baştan belirtelim ki; biz komünistler, devletlerarası ilişkilere yani sosyalist bir devletin gerektiğinde faşist bir devletle diplomatik, ticari, kültürel, vb. ilişkiler kurup geliştirmesine ilke olarak karşı değiliz. Bizim karşı olduğumuz şey; bu ilişkilerin ilişki kurulan ülkedeki devrime zarar verecek bir biçimde geliştirilmesidir. Bugün Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti-Türkiye Cumhuriyeti ilişkileri somut olarak devrime zarar verme noktasında gelişmektedir. Bu 29 Ekim kutlama mesajında da kendini açıkça göstermektedir.

Şöyle ki; Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti adına gönderilen mesaj, sadece devletin kurulmasının şekil olarak kutlamakla kalmamaktadır. Bunun ötesinde o, Kemalist hareketin bir değerlendirmesini yapmaktadır. Bu değerlendirmede ise; Kemalist hareket, bu harekete hiç bir eleştiri getirilmeksizin övülmektedir. Stalin Kemalist hareketin "bir üst tabakanın" "güdük anti-emperyalist" bir hareketi olduğunu ortaya koymuştur. Partimiz bu güdük anti-emperyalistliğin "sömürgelikten yarı-sömürge statüsüne geçmek" olduğunu doğru bir biçimde tespit etmiştir. Şimdi en keskin Stalin savunucusu pozlarında ortaya çıkan Arnavutluk Emek Partisi yöneticilerinin önderliğindeki Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti mesajında gerçeklerle çelişen, Stalin'in doğru tespitleri ile çelişen Kemalizm övgüsü yapmaktadır. Övgü Kemalizmin "ortaçağ geri kalmışlığını kaldırdığı" iddiasına kadar varmaktadır.

Devamı 4.sayfada

* * *

vazinin ortadan kalkmasıyla sınıf mücadelesinin yavaşlayacağı yönündeki, proletarya diktatörlüğünün gereksiz olacağı şeklindeki görüşler yanlış, anti-Marksist-Leninist, zararlı anlayışlardır. Bunlar proletarya diktatörlüğünün işlevini salt askeri işlev olarak gören anlayışlardır. Proletarya diktatörlüğünü son tahlilde red eden görüşlerdir.

Aynı şekilde sınıf mücadelesini burjuvazinin sınıf olarak varlığına bağlı kılan anlayışlar, bütün sosyalizm tarihi dönemi boyunca burjuvazinin sınıf olarak varlığını sürdüreceğini savunan anlayışlar da Marksizm-Leninizmden sapma teşkil eden anlayışlardır.

Proletarya diktatörlüğü öğretisi konusunda bir başka yanlış anlayış, proletarya diktatörlüğünün içeriği konusundadır. Proletarya diktatörlüğünün özünün ne olduğunu anlamayan bazı "sol"cular, proletarya diktatörlüğünün proleter olmayan emekçi sınıflar üzerinde de askeri yöntemler uygulayan bir diktatörlük olduğunu savunmaktadırlar. Halbuki proletarya diktatörlüğü, proletaryanın emekçi sınıflarla olan sınıf ittifakının ifadesidir. Bu sınıf ittifakının şekli her ülkede değişiklikler gösterebilir, ama özü değişmez. Proletarya diktatörlüğü gerçekte askeri baskı yöntemlerini emekçi sınıflara karşı değil; sömürücülere karşı kullanır. Emekçi sınıflar konusundaki siyaseti ise bunları süreç içinde işçi sınıfına dahil etmek, dönüştürmektir.

Aynı konuda "sağ" anlayışlar da vardır. Bunlar proletaryanın emekçi sınıflar ile sınıf ittifakının bir biçimi olan proletarya diktatörlüğü ile, proletaryanın emekçi sınıflar ve sömürücü sınıfların bir bölümü ile özel şartlar altında kurulan ittifakının ifadesi olan demokratik halk iktidarını eşitleyen anlayışlardır. Her ne kadar demokratik halk iktidarı proletarya önderliğinde ve iş-

Devamı 4.sayfada

1 Mayıs Mahallesi Yaşıyor... Yaşayacak!

Faşist cunta hakim sınıflar adına, şehirlerde özellikle devrimcilerin yoğun çalışma yaptığı gecekondu mahallelerine azgınca saldırıyor. Bu mahalleler uzun süreden beri hakim sınıfların gözünde patlatılması gereken bir çıban başı idi. Çünkü bu mahalleler somut olarak halkın devrimciler önderliğinde kendi kendini yönetebileceğini, hakim sınıfların faşist düzenine ihtiyacı olmadığını gösteriyordu. Bu mahallelerde konut sorunu ; bir dizi belediye hizmeti (su, elektrik,vb.) devrimcilerin önderliğinde örgütlenen halkın kendisi tarafından çözülüyordu. Bu hakim sınıfları çok kızdırıyor; onlar bu mahallelere azgınca saldırıyordu.

Bu mahallelerden biri ve kuşkusuz Türkiye halkının mücadele tarihinde önemli rol oynayanlardan biri de 1 Mayıs mahallesi idi. Partimiz taraftarlarının yoğun bir biçimde mücadeleye katıldığı önderlik ettiği bu mahalle halkın hakim sınıflara karşı direnişinin bir sembolü olmuştu.

1977 de hakim sınıfların uyguladıkları katliamı lanetlemek için gecekondu mahallesinin adını halk yığınları 1 Mayıs mahallesi olarak değiştirmişlerdi. 1978,1979 yıllarında hakim sınıflar bu mahalleye karşı iki kez yoğun askeri saldırıya giriştiler. Her defasında da halkın, komünistler önderliğinde silahlı direnişi ile karşılaştılar. Amaçlarına ulaşamadılar.

12 Eylülden sonra 1 Mayıs mahallesi faşistlerin ilk saldırdığı alanlardan biri oldu. Faşist devlet güçleri, bu mahalleden 30 yaşın altındaki tüm gençleri toparlayarak,işkenceden geçirdiler. Binlerce genci zindanlara attılar. Törenler düzenleyerek mahalleye "bayrak" çektiler. Mahallenin adını "Mustafa Kemal Mahallesi" olarak değiştirdiklerini ilan ettiler. Faşistlerin boyalı basınında,güya 1 Mayıs mahallesi halkından kişilerle, halk adına yapılan mülakatlar yayınlandı. Bazı kişilerin ağzından "Oh kurtulduk!" gibi sözler aktarıldı. Devrimciler, komünistler kötüleştirilmeye çalışıldı. Ama bütün bunlar boşa çabadır, 1 Mayıs mahallesi halkı, komünistlerin çalışmasının ne olduğunu iyi bilmektedir. 1 Mayıs mahallesi, hakim sınıflar ona istedikleri kadar faşist Mustafa Kemal'in adını versinler, halkımız için 1 Mayıs mahallesi olarak yaşamaktadır. Yaşayacaktır !

Baştarafı 3.sayfada

Kemalizm, komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının ideolojisidir. Onların "ortaçağa" karşı "mücadelesi" yalnızca halifeliğin kaldırılması; şapka giyilmesi,vb. üst yapı reformlarında ve lafta kalmıştır.

Marksist-Leninist olduğunu iddia eden bir partinin önderliğindeki devletin bu konuda Kemalizm övgüsü düzen bir tavır takınması; gerçekleri çarpıtması; bu devleti yöneten partinin çizgisinden kaynaklanmaktadır. Bu parti, Arnavutluk Emek Partisi bugün geldiği aşamada Lenin, Stalin'in önerilerinin tersine şekilsel bağımsızlığı, gerçek bağımsızlık gösterme tavrı içine girmektedir. Mao Zedung'u eleştiri adına "sol" pozlarda ortaya çıkan Arnavutluk Emek Partisi gerçekte aşırı sağcı bir çizgi izlemektedir. Türkiye Cumhuriyeti devletine karşı takındığı tavır buna açık örnektir.

Arnavutluk Emek Partisinin bugünkü geldiği nokta, onun 12 Eylül darbesi karşısında da tavır takınmamasının; 12 Eylül darbecilerini teşhir etmemesini ve Türkiye halkının mücadelesini desteklememesini beraberinde getirmiştir.

Ülkemizde Arnavutluk Emek Partisinin şakşakçılığını ve kuyrukçuluğunu yapanlar, Arnavutluk Emek Partisinin dünya Marksist -Leninist hareketinin merkezi olduğunu savunanlar Türkiye Devrimci Komünist Partisi; Devrimci Halkın Birliği, Devrimci Halkın Yolu gibi örgütler, Arnavutluk Emek Partisinin bu tavırları karşısında susmaktadırlar. Bu da onların ne kadar Marksist-Leninist olduklarının bir göstergesidir.

Biz, komünistler, Arnavutluk Emek Partisinin geçmişinde komünist, Marksist-Leninist ve doğru olan her şeye sahip çıkıyoruz; onun bugünkü anti-Marksist-Leninist çizgisini mahkum ediyoruz.

Baştarafı 1.sayfada

Partimiz, Türkiye proletaryasının öncü gücü TKP/ML halkımızı faşist cuntaya karşı direnmeye; örgütlenmeye; silahlanmaya çağırıyor !

Faşist teröre karşı bir tek çare vardır : Devrimci terör! Halk yığınlarının Komünist Partisi önderliğindeki silahlı devrimci terörü hakim sınıfların faşist terörüne verilecek tek doğru cevaptır. Örgütlü, silahlı halkın partimizin önderliğindeki silahlı mücadelesi, hakim sınıfların güçsüz olduğu kırlık bölgelerde üs alanları; iktidar bölgeleri yaratacak, sonunda hakim sınıfların iktidarı halk savaşı ile er geç yıkılacaktır.

"Özel anlaşmalar" da hakim sınıfların yıkılışını engelleyemeyecek; onların bugün emperyalistlerden halkı ezmek için aldığı silahlar, yarın halkın elinde hakim sınıfların faşist iktidarını yıkmak için araç olacaktır

YILGINLIK YOK !
ÖRGÜTLENELİM ! SİLAHLANALIM !
YÜRÜYELİM SÖMÜRÜNÜN VE ZULMÜN ÜSTÜNE !

1/12/1980

Baştarafı 3.sayfada

çi-köylü temel ittifakına dayanan, bu yüzden proletarya diktatörlüğüne geçişin şartlarını içinde barındıran bir iktidar biçimi olmasına rağmen, içinde burjuvazi de yer aldığından proletarya diktatörlüğü değildir.

Proletarya diktatörlüğü öğretisi konusunda bir başka sorun proletarya diktatörlüğünün biçimi olarak sovyet iktidarının kabulü veya reddi sorunudur. Sovyetler;emekçilerin en geniş ve en demokratik kitle örgütleri olarak, üretenlerin yönetime katılmasının araçları olarak, proletaryanın devlet iktidarının temel geçerliliğe sahip olan biçimidir. Bu biçim yine devletlere göre farklılıklar gösterebilir,ama sovyetlerin özü, proleter devletin emekçi kitleler tarafından alttan kontrolü, emekçilerin, üretim ve devletin yönetimine katılmasının kabulü ve bu yönde çalışma ilkesel bir sorundur.

•••

Gelecek sayılarda Marksizm-Leninizm'in kıstaslarına devam edilecek.